

Några korta underrättelser om Amerika, till upplysning och nytta för dem so...

Schéele, Carl Axel Adam von

54 C

Ex A.

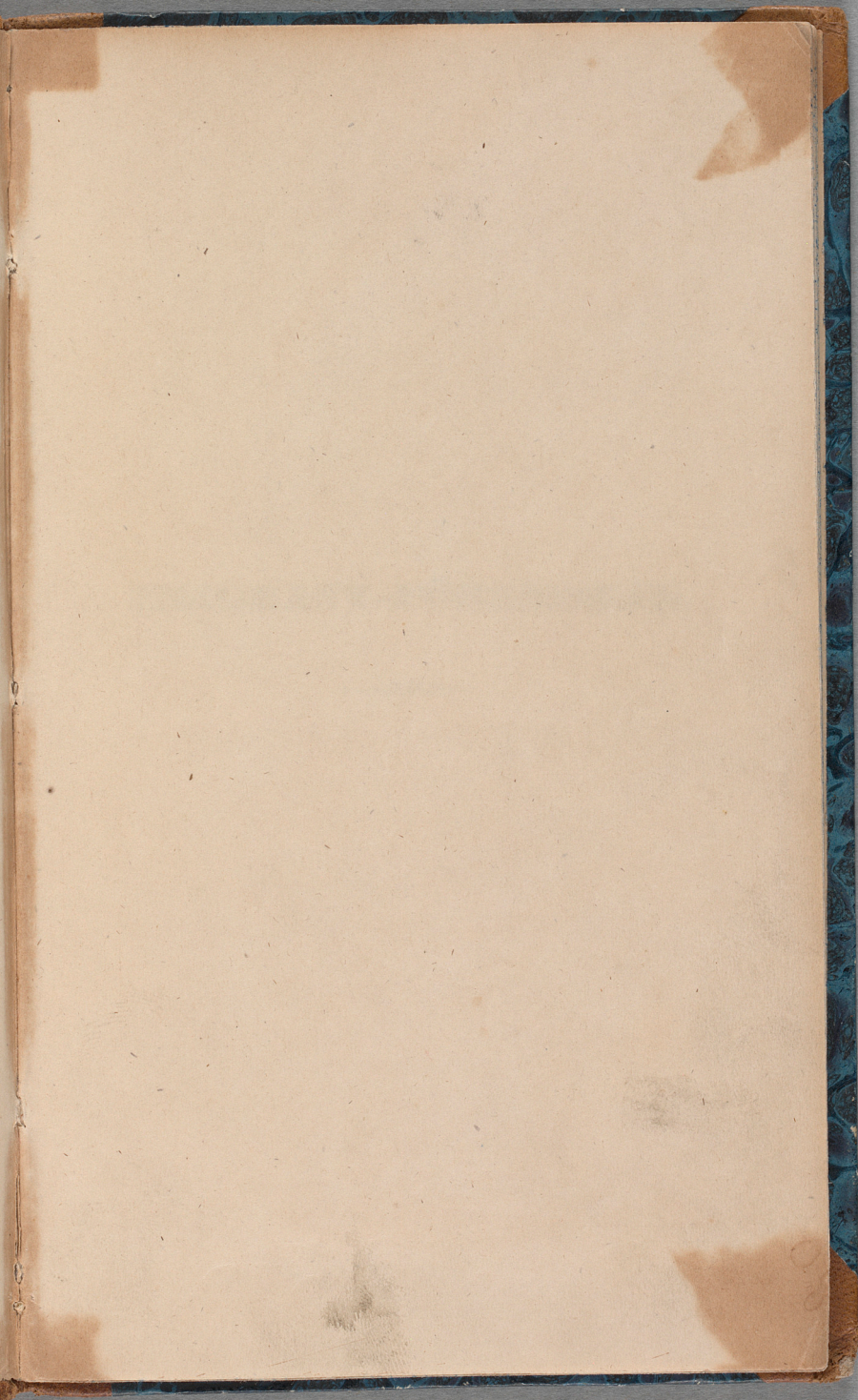
Polit. Ekon.
Utvandr.

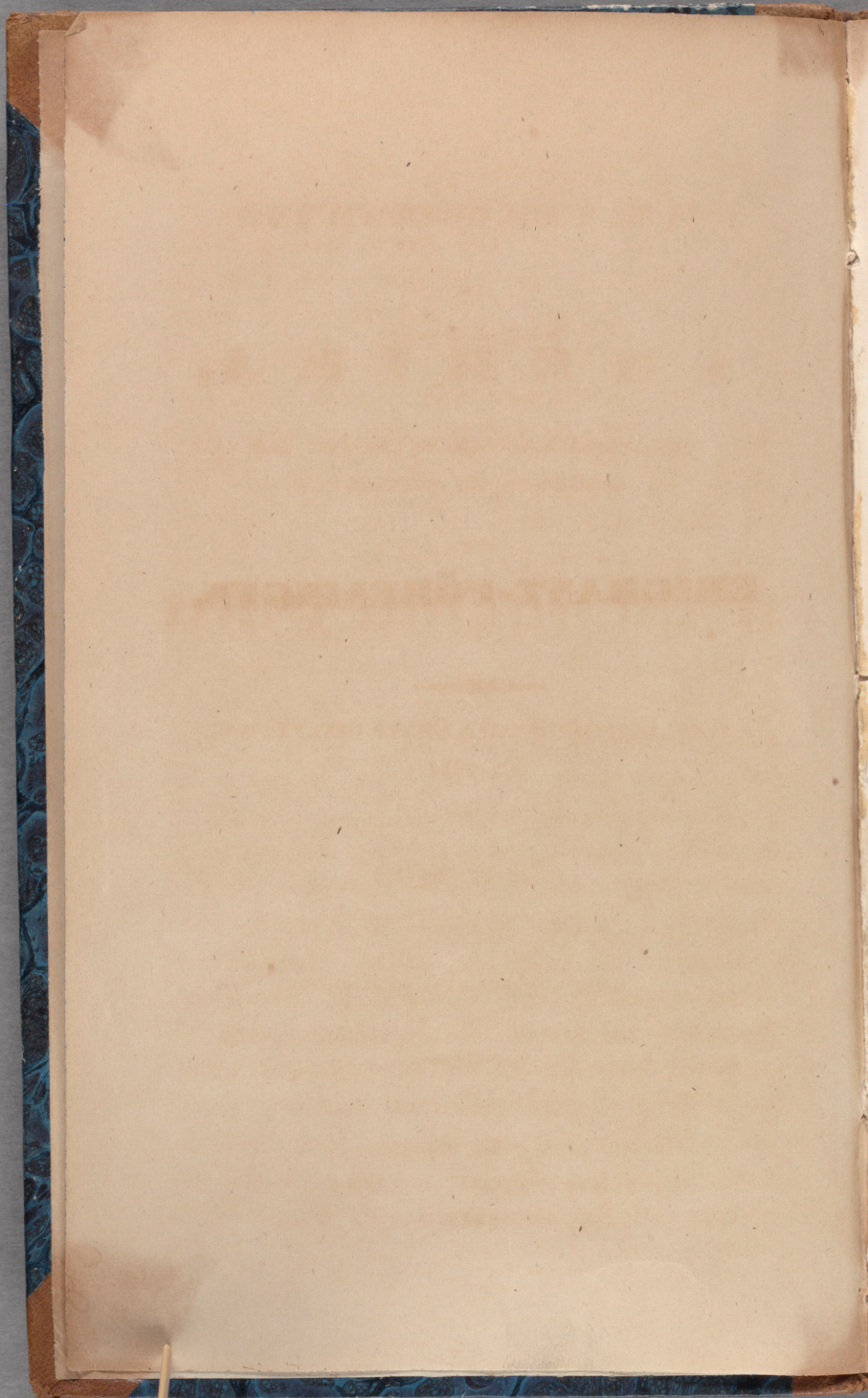
Scheele, Carl Axel Adam von

Kungl. biblioteket

0 0000 000099200

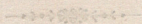

EMIGRANT-FÖRENINGEN.

EMIGRANT-FÖRENINGEN.

NÅGRA KORTA UNDERRÄTTELSER

OM

A M E R I K A,

TILL UPPLYSNING OCH NYTTA FÖR DEM
SOM ÄMNA DIT UTFLYTTA;

SAMT

EMIGRANT-FÖRENINGENS STADGAR

OCH

FÖRSLAGER FÖR EN TILLÄMNAD UTFLYTTNING
ÅR 1841.

Med en Karta.

UTGIFNE AF FÖRENINGENS SECRETERARE.

STOCKHOLM,

TRYCKT HOS L. J. HJERTA,

1841.

ÅR 1811

OF

A. M. E. H. A.

THE UNIVERSITY OF THE STATE OF NEW YORK
AND THE STATE OF NEW YORK

OF

THE UNIVERSITY OF THE STATE OF NEW YORK

OF

THE UNIVERSITY OF THE STATE OF NEW YORK
AND THE STATE OF NEW YORK

OF THE STATE OF NEW YORK

OF THE STATE OF NEW YORK

OF THE STATE OF NEW YORK

OF THE STATE OF NEW YORK

OF

Förord.

Då denna lilla afhandling endast är egnad att lemna upplysningar och vägledande råd, för dem som ämna till Amerika utflytta, äro i densamma alla politiska skäl för en sådan utflyttning förbigångna. Läsaren må efter dess genomseende, och derefter anställd jämförelse med sin närvarande belägenhet, sjelf afgöra om fördelarne af ett dylikt företag öfverväga förlusterna. Hvad vi dervid endast anse oss skyldige nämna, till vägledning för en sådan pröfning, är, att de uppgifter, som häruti meddelas, äro hämtade från erfarne och välkände personer, hvilka längre tid vistats på stället, hvarför fullt förtroende till dem kan sättas. De fleste af dessa uppgifter äro lemnade af en bildad Norrman vid namn Ole Rynning, som utreste till Amerika år 1837, och som sedermera årligen sändt sine landsmän noggranna underrättelser om en mängd förhållanden, äfven i mindre detaljer, hvilka dock äro nödvändige för Emigranten att känna.

Då de fleste utvandrare troligen komma att utgöras af Handtverkare och Landtmän, hvilka också bäst torde kunna taga sig ut i Amerika, har man sökt framställa dessa underrättelser på ett för dem lättfattligt sätt. Den mera bildade, som vill ägna dem någon uppmärksamhet, må derföre ursäkta, om mycket af "minnen från skolan" skulle påträffas; — ett och annat af hvad här finnes, torde dock äfven för dem vara nytt.

Författaren borde efter gammal plägsed anhålla hos läsaren om: "öfverseende med bristerna etc.;" men då detta skulle förutsätta någon slags förmåga, hvilket han icke vågar tillräkna sig, inskränker han sig endast till den önskan, att ej allt för många af de underrättelser, läsaren önskade finna, måtte vara uteglömde, eller för mycket ofullständigt behandlade.

Stockholm i Januari 1841.

Innehåll.

Första Afdelningen:

	Sid.
1. Om Amerika i allmänhet. Dess läge till Sverige och afstånd derifrån	1.
2. Om Amerikas första upptäckt, och om den första Svenska Kolonien derstädes	4.
3. Om Norrmännens utflyttning till Amerika	7.
4. Om Förenta Staternas beskaffenhet i allmänhet.	11.
5. Behöfver man frukta att landet snart blir öfverbefolkadt? Och är det sannt att dervarande Regering förbjuder flera att dit inflytta?	13.
6. I hvilken del af landet hafva Norrmännen nedsatt sig?	15.
7. Hurudant är landet beskaffadt der Norrmännen hafva nedsatt sig? Hvad kostar der en god jordlott? Hvilka äro priserna på kreatur och lifsmedel? Huru hög är dagspenningen?	17.
8. Hvilken Religion är rådande i Amerika? Är det någon ordning och Regering i landet, eller kan hvar och en göra hvad honom lyster?	25.
9. På hvad sätt är det sörjdt i Amerika för uppfostringsväsendet och för de fattige?	29.
10. Hvilket språk talas i Amerika? Är det svårt att lära det?	30.
11. Är det farligt i hänseende till sjukdomar i Amerika? Har man något att frukta af vilda djur eller af Indianerna?	31.

	Sid.
12. För hvad slags folk är det rådligt att resa till Amerika, och för hvilka är det icke rådligt? Varning mot öfverdrifna förhoppningar. . .	32.
13. Är det då så farligt att färdas öfver hafvet?	36.
14. Vägledande råd för dem som ämna öfverresa till Amerika. Huru de skola förskaffa sig sjölägenhet dertill. Huru de skola vexla sina penningar. Hvilken tid de böra resa och hvilken väg som är den beqvämaste för resan till det inre af landet. Hvad man bör medtaga. . .	39.

—

Andra Afdelningen:

1. Emigrant-Föreningen.	47.
2. Emigrant-Föreningens stadgar.	50.
3. Recapitulation.	54.

Underrättelser

om

A m e r i k a

synnerligast de Stater i hvilka en

Svensk koloni

fördelaktigast kunde anläggas.

Underförelsen

om

Amerika

Spänningsat de Stater i hvilka en

Svensk koloni

Konkurrens kunde utöfvas

Om Amerika i allmänhet. Dess läge till Sverige och afstånd derifrån.

AMERIKA är, näst Asien, den största verldsdel på jorden. Den håller i vidd 730,000 quadrat mil, med 41 millioner innevånare. Från norr till söder intager den en sträcka af omkring 1,300 mil, och utgöres af tvenne stora halföar, hvilka endast genom en smal landtunga (Panama-näset) äro förenade med hvarandra. Hvad som ligger norr om denna landtunga kallas *Nord-Amerika*, och det söder om densamma benämnes *Syd-Amerika*. Bägge dessa delar innehålla många länder, som äro lika så åtskilde i namn, regering och belägenhet, som Ryssland och England, eller Sverige och Spanien. Den viktigaste stat i hela Amerika, så väl i hänseende till folk-mängd, som till frihet och lycklig regeringsförfattning är: *De Förenta Staterna* i Nord-Amerika. Hit hafva de fleste Svenskar och Norrmän utflyttat, och detta land är det, som vi i det följande vilja beskrifva.

De Förenta Staterna ligga i sydvest från Sverige. För att komma dit, måste man segla öfver

ett haf, som är omkring 900 mil bredt. Som detta land ligger så långt emot vester, hafva de der något öfver sex timmar senare middag än hos oss. Jorden vänder sig nemligen omkring sin axel på 24 timmar, som vi dagligen erfara. Sex timmar är alltså fjerdedelen af dess omloppstid, hvaraf vi slute att från Sverige till Amerika är en fjerdedel af hela jordens omkrets. Med god vind och på ett skepp som seglar väl, kan öfverresan göras på mindre än en månad, men som vinden för det mesta är vestlig, och således emot, när man vill resa till Amerika, åtgår vanligen dertill 9 veckor, ibland mer, ibland mindre.

2.

Om Amerikas första upptäckt; och om den första Svenska koloni derstädes.

Af de gamla sagorna synes tydligt, att Norrmännen kände Amerika långt före digerdöden. Redan år 981 upptäcktes Grönland af en Norrman benämnd Erik Raude. Hans son Leifr företog, en tid derefter, en resa längre söder ut och kom till släta och frukbara stränder, der klimatet ständigt var mildt, der sjelfsådda åkrar och vilda vindrufvor mötte hans förvånade blickar, hvarför han gaf landet namn af *Vinland det goda*. Leifr bosatte sig här för någon tid, och var således troligen den förste Europé som

bebott Norra Amerika. Efter denna märkliga vikingafärd, omtalas i sagorna ännu några år, många Norrmän som rest till Vinland, uppehållit sig der någon tid och sluteligen återvänt till hemmet med förvärfvadt byte och rykte. Men äfven dessa färder upphörde slutligen helt och hållet; Nordmannens begär efter nytt dref honom snart till andra länder, och efter digerdöden 1350 glömde Norrmännen vägen till Vinland det goda, så att Amerikas upptäckt af Christopher Columbus 1492, förundrade Skandinaverne lika mycket som södra Europas innebyggare, oaktadt den nya verldsdelen var väl känd af de förras förfäder.

Då Drottning Elisabeth regerade öfver England, blef först vestra kusten af Nord-Amerika besökt af Engelmännen, och Walter Raleigh stiftade der den första koloni, hvilken han kallade Virginia.

Efter hand anlades flera kolonier af åtskilliga nationer. Äfven Svenskarne utvandrade dit omkring år 1630, och anlade en koloni på stränderna af floden Delaware, samt uppbyggde en skans, den de kallade Fort Christina. Af Indianerne inköpte de en sträcka land, omkring 20 mil i längd utmed floden, ifrån dess utlopp till en plats af infödingarne benämnd Sankikas. Här tillbringade kolonisterna flera år i lugn och, såsom det vill synas af alla berättelser från dessa tider, i ett lyckligt och bekymmerlöst tillstånd. De voro nöjde med litet och sträftrade aldrig efter öfverflöd. Jordens rika skördar

bergade de utan all möda och besvär, och till kyrkan var den längsta färd de företogo. Att de på detta sätt skulle under årens lopp blifva late och tröge, faller af sig sjelf, så att stora framsteg gjorde de ej i uppodlandet af den vidsträckta trakten. Från moderlandet kommo högst sällan förstärknin- gar, och de Gouvernörer eller Ståthållare *) som svenska Regeringen skickade till *Nya Sverige*, voro till större delen svaga och oförståndiga personer, som snart drogo den unga kolonien i förderf. De i trakten bosatte Holländarne togo derföre lätt, år 1655, besittning af det land, som Svenskarne köpt af Indianerne, och hvarå de hade full besittningsrätt. Svenskarne fortforo väl under det nya herraväldet att bebo samma trakter som förut, men de hop- smälte numera årligen med Holländarne, och seder- mera med Engelsmännen, så att de i närvarande stund blott med möda kunna uppletas ibland den nu lefvande generationens familje-register. Sveriges Regenter underlätto likväl icke att, fastän kolonien var förlorad, ditsända religionsböcker och prester; och dermed fortsattes intill sednaste tider, då sven- ska språket blifvit så bortglömdt, att denna åtgärd ej

*) Dessa Gouverneurer hade, enligt Drottning Christinas bref till Kungliga Kammar Collegium, 300 Riksdaler årlig inkomst, och derjemte stat af följande personer: en Löjtnant, en Vaktmästare, en Konstapel, en Trum- petare, en Trumslagare, tjugofyra Soldater, en Predi- kant, en Skrifvare, en Barberare, en Profoss, och en Skarprättare.

vidare behöfdes. Den siste svenska predikanten, Doctor Collin, afled i Philadelphia år 1831, och med hans död afbröts den svaga återstående länken af kommunikationer emellan moderlandet och den fordna kolonien. Lutherska läran predikas nu ej längre i Svenskarnes kyrka i Wicacoa *); intet spår af kolonister finnes mera öfrigt, utom några knappt läsbara namn på kyrkogårdens grafstenar.

3.

Om Norrmännens utflyttning till Amerika.

På sednare tider hafva hundratals Norrmän och många Svenskar utflyttat till Norra Amerika. År 1821 for en Norrman vid namn Kleng Peersen från Stavangers Amt i Norrige, öfver till staden New-York (läses Nujork) i Förenta Staterna. Han gjorde år 1824 åter ett kort besök i Norrige, och i följe af hans berättelser om Amerika, väcktes hos många lusten att resa dit. Ett utvandringssällskap af 52 personer bildade sig snart. Desse köpte en liten slup för 1,300 Spd: hvilken de lastade med jern, för att dermed gå till New-York. De togo vägen genom kanalen emellan England och Frankrike, och inlöpte i en liten uthamn på kusten

*) Denna kyrka ligger nu inom sjelfva staden Philadelphia.

af förstnämnde land, der de begynte att sälja brännvin, hvilken vara der är förbjuden till införsel. Då de blefvo underrättade om den fara de löpte, måste de i största hast åter söka sjön. Genom skepparens okunnighet, eller i följe af motvind, kommo de så långt i söder att de fingo Madeira öarne i sigte. Här funno de en tunna Madeira-vin flytande på hafvet, hvilken de halade till sig, och begynte flitigt smaka på den ädla saften. Då hela besättningen hunnit blifva öfvermåttan välplägad, kom fartyget drifvande, likt ett pestskepp, in i hamnen, utan kommando och utan att hissa flagg. En Bremer-skeppare, som låg på reddan, ropte till dem att de i ögonblicket skulle hissa flagg, så framt de ej ville hälsas af fästningens kanoner, hvilka också verkligen voro rigtade emot dem. Passagerarne hörde varningen, och fingo slutligen reda på flaggen, som hissades.

Efter dessa och flera faror, ankommo de äntligen till New-York om våren 1825. De hade i det hela varit 19 veckor på vägen från Stavanger till Amerika, hvilket är den längsta tid, på hvilken något norrskt fartyg gjort denna resa. Emellertid hade ingen dött på sjön, och alla voro friska vid landstigningen. I New-York väckte det allmän förundran, att så många Norrmän hade vågat sig öfver det vida hafvet, på ett så litet fartyg, hvilket hittills varit utan exempel. Af okunnighet eller missförstånd var fartyget bemannadt med flera personer än amerikanska lagarne tillåta, hyarföre seqvester

blef lagd på skepparen och fartyget med dess laddning. Med säkerhet kan ej sägas antingen Regeringen af sig sjelf häfde seqvestern, i betraktande af Norrmännens obekantskap med landets lagar och vågsamma företag, eller om Qväkarne (en religionssekt i Amerika) lade sig ut för dem; nog af: Skepparen sattes på fri fot, och skepp samt laddning gäfvos ägarne åter. De förlorade dock betydligt på detsammas försäljning, då fartyget ej inbragte dem mer än 400 Spd. — Skepparen och styrmannen nedsatte sig i New-York. De öfrige fingo genom Qväkarnes sammanskott hjälp att komma längre upp i landet. Två af sällskapet, som sjelfve voro Qväkare, nedsatte sig i Rochester. Den ene af dem, Lars Larsen, bor ännu der. De öfrige köpte sig jord 5 mil nordvest från Rochester i Morri. Här måste de gifva omkring 9 riksdaler Svensk Banco för åkerlandet*); men då de icke hade penningar att genast betala med, skulle betalningen erläggas terminvis, under loppet af 10 år. Hvardera köpte omkring 40 åkerland jord. Landet var tätt beväxt med skog och svårt att rödja. De 4 eller 5 första åren voro derföre mycket mödosamma för dessa nybyggare. De ledo ofta stor nöd, hvarföre de önskade sig tillbaka till Norrige; men de sågo ingen möjlighet att komma dit, utan att uppoffra sin sista

*) Se sidan 21 beskrifningen på ett Amerikanskt "Åkerland" jord.

skärf, och som tiggare ville de ej komma tillbaka. Dock — välgörande grannar understödde dem, och derigenom, samt genom egen flit, fingo de omsider sin jord i sådant stånd, att de kunde lefva af den, och lefva nu bättre, än förut i deras gamla fädernesland.

Genom deras bref till hemorten uppmuntrades flera norrska bönder, att söka sin lycka i Amerika. En af dem vid namn Gjert Gregoriussen Hovland skref åtskilliga bref till sina vänner i Norrige, och dessa skrivelser blefvo ej blott flitigt afskrifne och kringvändne till många bygdelag i Bergens stift, utan äfven aftryckte i svenska tidningarne.

År 1835 gjorde en, vid namn Knut Slagvigen, en tour tillbaka till Norrige, och många reste lång väg, allenast för att få tala med honom och erhålla underrättelser om ställningar och förhållanden i Amerika. Sålunda började detta land, att blifva mer och mer bekant för bönder och menige man i Norrige, hvaraf följdén blef, att år 1836 gingo tvenne skepp med utvandrare från Stavanger, hvarefter antalet af dessa de följande åren betydligt förökt sig, förutan många som gått öfver Götheborg eller Hamburg. Största delen af dessa, från hvilka hittills underrättelser ingått, finna sig fullkomligt belåtna med sitt nya fädernesland.

4.

Om Förenta Staternas beskaffenhet i allmänhet.

De *Förenta Staterna* är ett mycket stort land-
skap, mer än 20 gånger så stort som hela Sverige.
De innehålla i areal-vidd 112,146 quadrat mil,
med för närvarande 13 millioner innebyggare, men
skulle, i förhållande till sin vidd och sin af natu-
ren gynnade jordmån, kunna, om de voro upp-
odlade, gifva tillräckligt utrymme för ända till 200
millioner.

Som vi förut nämnt, bosatte sig i dessa länder
först Engelmännerna (i Virginien). Holländarne (i New-
York) och Svenskarne (kring Delaware). Snart blefvo
de förstnämnde ensamt rådande, och efterhand upp-
stodo här 13 Stater, som då voro Englands viktig-
aste kolonier. Dessa afföllo (1775-78) från mo-
derlandet, gånge sig sjelfva en fri regering, och bilda
nu en representativ förbunds Republik, under namn
af de Förenade Fristaterna.

Kusten af dessa länder åt Atlantiska Hafvet
är, ehuru i allmänhet bergig, dock öfverallt odlad
och befolkad. Landet öster om floden Mississippi,
längst i söder, (se kartan), är en ganska fruktbar
trakt; der odlas: socker, risgryn, tobak, bomull och
andra växter, hvilka fordra stark värma. Något längre
i norr åter är det bergigt och betäckt med stora

skogar; fram åt och längs Ohio floden, är det ett omväxlande skogrikt bergland, med den bästa jordmån i dalar och slätter; här odlas mais, som ofta gifver öfver 50:de kornet, hvete, råg, korn, hafra, potates, rofvor, morötter, meloner m. m.; persikor äro här i synnerhet förträffliga, och så ymniga att deraf tillverkas mycket bränvin. I norr om Ohio, ända emot de stora sjöarne Michigan, Huron, Erie och Ontario, ligger staten *Illinois*, ett slätt, vågformigt högland, med fruktbar men föga odlad jordmån. Öster om floden Mississippi ligger staten *Missouri* kring floden af samma namn; detta land är i det inre slätt och enformigt, men vid vattendragen beväxt med skog och högst fruktbart.

Då landets utsträckning är så stor, är det också betydlig skilnad på klimatets mildhet och jordmånens beskaffenhet. Omkring de stora insjöarne är klimatet nästan lika strängt som i norra Sverige, men något längre i söder, betydligt mildare, dock med hastiga omväxlingar från värme till köld. I de sydligaste länderna åter, såsom Louisiana, vid Mississippis utlopp i Mexikanska viken, är hettan om sommaren odräglig, och derföre många sjukdomar der herrskande.

Jemte ofanteliga, af många olika och dyrbara trädslag bestående skogar, hafva dessa länder en mångfaldig och stor rikedom på produkter. Konster och vettenskaper äro i jemt stigande. Fabrikerne tilltaga beständigt i välstånd och konstfärdighet. I

synnerhet långt hafva innebyggarne gått i användandet af maskiner, i skeppsbyggeri, och i anläggandet af kanaler och jernvägar, genom hvilka, äfvensom genom de många segelbara floderna, den inrikes handeln betydligt underlättas. Också har innevärdarnes antal, hvilka vid frihetskrigets slut blott utgjorde $2\frac{1}{2}$ millioner, på de sedermera förflutne 60 åren ökat sig så hastigt, att de nu utgöra öfver 13 millioner.

5.

Behöfver man frukta att landet snart blir öfverbefolkadt? Och är det sannt att dervarande Regering, förbjuder flera att dit inflytta?

Enligt hvad ofvan är uppgifvet, intaga Förenta Staterna en jordrymd af mer än 20 gånger Sveriges. Om vi nu härtill lägga, att nästan hvarje fotsbredd jord är odlingsbar, att man ännu icke påbegynt att odla största delen af landet, och att Amerika i följe af sin sydligare belägenhet är rikt på alla produkter; kunna vi utan öfverdrift säga att Förenta Staterne ännu äro i stånd att mottaga, hundra gånger så många människor, som nu finnas i hela Sverige. Sannt är det väl, att årligen dit inströmma öfver 50 tusen människor från åtskilliga länder i Europa, men ändå behöfva vi ej frukta att

landet blir uppfyllt på de första 50 åren. Herr Rynning skref derifrån sisl. år: «Då vi voro i New-York förledne sommar, ankommo dit dagligen flere tusende invandrare från England, Tyskland, Frankrike och flere ställen. Mången betänksam man i vårt följe blef härvid modfäld, fruktande att hela landet nu med ens skulle blifva fullt; men de funno snart att denna fruktan var öfverflödig. Många tågade väl upp med oss genom landet, men de spridde sig snart åt olika håll, och innan vi kommo till Illinois, var icke en enda qvar af dem i vårt sällskap.»

Den förmodan man ofta hört yttras, att Regeringen i Förenta Staterna icke skulle tillåta flera att inflytta dit, är äfven alldeles ogrundad. Den amerikanska Regeringen önskar tvärtom, att arbetsamt, driftigt och nyktert folk ville dit inflytta, och har således aldrig utfärdat något förbud deremot. Men sannt är det, att Regeringen gerna vill förhindra att Emigranterna, vid deras ankomst till landet, genast falla med deras tiggerier sjöstädernas invånare till last. En stor del af dem, som invandra till Amerika, äro neml. fattige personer, som vid landstigningen knappt hafva så mycket i behåll, att de dermed kunna köpa en måltid mat, för sig och sine familjer. Huru goda utsigterne än äro för den fattige arbetaren i Amerika, vore det dock för mycket begärdt, att han redan den första dagen, då han beträder Amerikansk jord, skulle få förtjenst, i synnerhet i sjöstäderna, dit dagligen så många tusende

ankomma, hvilka söka arbete. Hans enda tillflykt är således att tigga. För att nu hindra detta, fordrar Regeringen en afgift af hvarje person som landar i Amerika, och som vill nedsätta sig der. Med denna afgift bestridas utgifterna till åtskilliga fattighus, som äro stiftade blott för fattiga utvandrare. De som straxt tåga längre in åt landet, betala mindre, än de som stanna i sjöstäderna, emedan de förra lättare kunna få arbete, och derigenom föda sig sjelfva.

Förlidet år var denna afgift i New-York 10 Rdr 32 sk. B:co. På andra ställen är den ända till 26 Rdr 32 sk. B:co.

Alla nationers invandrare äro icke lika väl emottagna af Amerikarnerne. Från Irland utflyttar årligen en mängd sämre folk, som genom dryckenskap, slagsmål och stölder gjort sig mindre väl kände. Svenskar och Norrmän hafva deremot i Amerika förvärfvat ett godt rykte om sig, för deras arbetsamhet och trovärdighet samt beredvillighet att hjälpa nödlidande landsmän.

6.

I hvilken del af landet hafva Norrmännen nedsatt sig?

Ehuru det för mången Emigrant skulle kunna synas i flera afseenden fördelaktigare, att nedsätta

sig i granskapet af redan utflyttade landsmän, anse vi oss dock höra derifrån afråda, emedan det ofta blefve osäkert att finna tillräcklig och god jord ledig, i närheten af dem som redan varit bosatta på orten några år förut. Emellertid torde det dock intressera många af våra läsare att känna, på hvilka orter våra bröder Norrmännen bosatt sig.

Enskildte Norrmän finnas utspridda på flera ställen i Förenta Staterna, såsom i New-York, Rochester, Detroit, Chicago, Philadelphia och New-Orleans. Dock finnas 4 eller 5 ställen der flere familjer bosatt sig, såsom uti: 1) Morri Town, Orleans County (District), Staten New-York, der de första Norrska Emigranterna nedsatte sig år 1825. Der äro ännu blott 2 à 3 familjer kvar, de öfrige hafva flyttat längre in i landet. 2) La Salle County, Staten Illinois vid Foxriver, omkring $1\frac{1}{2}$ mil N. O. från staden Ottawa och 11 à 12 mil i vester från Chicago. Här bo 16 à 20 Norrska familjer. Denna koloni stiftades år 1834. 3) White County, Indiana Staten omkring 10 mil söder om sjön Michigan, vid Tippecanoeriver. Här bo nu blott tvenne norrska familjer från Drammen, hvilka tillsammans äga omkring 1,100 åkerland jord; men i deras granskap, är ännu mycken och god jord ledig. 4) Shelby County, Staten Missouri, der några familjer från Stavanger nedsatte sig om våren 1837. Och slutligen 5) Iroquois (Eroqveis) County, Staten

Illinois, vid Beaver (Bäver) floden. Här nedsatte sig en stor del af dem, som till ett antal af **11** eller **12** familjer öfverflyttade förliden sommar.

7.

Hurudant är landets beskaffenhet det Norrmännen hafva bosatt sig? Hvad kostar en god jordlott der? Hvilka äro priserna på kreatur och lifsmedel? Hur hög är dagspenningen?

I Staterne Illinois och Missouri, till hvilka alla Norrska Emigranter nu vända sig, är landet i allmänhet mycket slätt och bördigt. Stora skogar finnas visst på sina ställen, men man kan resa hela två å tre milen öfver naturliga ängar, bevuxne med det herrligaste gräs, utan att finna ett enda träd. Sådana ängar kallas der Prairies (prärier). Från tidigt på våren till sent in på hösten äro prärierna bevuxna med de mest olika slags blomster. Hvarje månad antaga de en ny dräkt. De flesta, af dessa växter och gräsarter äro obekanta i Sverige, eller finnas de endast i förmögnare personers trädgårdar.

Prärierne äro till stor nytta för nybyggaren. Det kostar honom intet, att der låta kreaturen beta, eller samla vinterfoder för dem. På mindre än två dagar, kan en duglig arbetare slå och inberga

vinterfoder för en ko. Dock anses präriegräset ej så godt, som hö af odlad thimotei och klöfver. Jordmånen på Prärierne är i allmänhet fet och fri från stenar och trädrötter. För att upprödja till åker, behöfves därför allenast en stark plog och 3 à 4 par oxar, hvarmed en man kan upplöja 1 à 2 åkerland prärie på dagen. Utan att gödslas bærer sedan jorden: Mais, Hvete, Korn, Hafra, Potates, Rofvor och alla andra slags rotfrukter, Meloner m. m. som der utgör landets vanliga afkastning. Korn anses som den fördelaktigaste sädessorten och gifver vanligen 18 à 24 tunnor på åkerlandet. Dernäst Mais, som gifver ofta 50:de kornet, och hvete som måste toppas, för att ej förväxa i den feta jorden. Hafran och en stor del af kornet gifves endast till hästarne och kreaturen; till bröd nyttjas endast Mais och Hvetemjöl. Råg odlas på åtskilliga ställen och trivses väl.

I detta land kostar det intet att hålla svin. De föda sig sjelfva vinter och sommar, blott man gifver dem så mycket att de icke förvildas. Detta händer dock som oftast, hvarföre man på många ställen ser hela flockar af vilda svin, hvilka jagas såsom annat vildt. Då det kostar så litet att hålla svin, är det icke sällsynt att finna ett enda hushåll som äger 50 à 100 dylika djur. Derföre ätes här också fläsk nästan till hvarje måltid.

Det är naturligt att ett land, som är så litet befolkadt, har ett stort öfverflöd på vildt. Indianer-

ne, som förr bebodde landet, lefde också endast af jagten. När en nybyggare är försedd med en god bössa och förstår att begagna den, behöfver han ej sörgja för köttvaror de första åren, innan ladugården kommer i stånd. Det allmännaste vildt är: hjortar, raphöns, kalkoner, dufvor, änder, vildgäss m. m. Här finnes också vilda bien. Floderna äro rika på fisk och sköldpaddor.

Jorden i Illinois och de öfrige vestliga staterne är mycket tjenlig för uppdragandet af fruktträd. Äppleträdet bärer frukt i 5 eller 6 året efter att hafva blifvit uppdraget af kärnor; och apprikosträdet redan i andra eller tredje året. Hvarje nybyggare bör redan under det första året söka få sig en fruktträdgård anlagd. Unga äppleträd kosta 4 à 8 sk. B:co stycket. Af vilda fruktträd är dverghasseln, som sällan växer öfver en manshöjd, och svarta hal-lonbusken de allmännaste och finnas i mängd.

Illinois saknar tillräcklig skog för sina stora prärier, och som gräset på dem afbrinner hvarje år, hindras deraf trädens uppkomst. Blott längs med elfverna finnes mogen och stor skog. Det mesta arbetsvirke är ek, dock finnes äfven på många ställen ask, alm, valnötsträd, lind, asp, sockerträdet m. fl. Det svåraste är att finna tillräcklig skog för gärdesgårdar. Man har derföre på många ställen, antingen gärdat sina åkrar med grafvar och jordvallar, eller ock planterat blachlukas-trädet deromkring, emedan det växer fort och föröker sig hastigt genom

rotskott. Svenska Emigranter borde medtaga björk- och furu-frön, då för de sistnämndes utsåning sandaktig och mager jord nog finnes på sina ställen. Indiana (emellan sjön Michigan och floden Ohio) samt Missouri äro bättre försedde med skog, än Illinois.

På många ställen i dessa trakter finnas stenkol och saltkällor. På gränsen emellan Illinois och Viscounsins Territory gifves en mängd blygrufvor, hvilka tillhöra Regeringen. Hvad som annars upptäckes af mineralier och malmstreck, tillhör odeladt jordegaren. Illinois är väl försedt med godt källvatten, hvilket åter till någon del saknas i Missouri.

Sommaren i Illinois är mycket varmare än i Sverige. Väl kan hos oss på vissa dagar värmen vara lika stark som den någonsin är i Illinois eller Missouri, men vädret är der i allmänhet mera klart och luften lättare. Sällan regnar det der *en hel dag* under hela sommaren, men när det regnar är det häftigt och i allmänhet åtföljdt af blix och stark åska.

Vintern varar från November till slutet af Mars, vid hvilken tid jorden vanligen börjar att grönska. Februari är den kallaste månaden. Många Norrmän säga sig icke hafva känt kölden starkare i Norrige än den är i Amerika; icke desto mindre gå kreaturen allmänt ute hela vintern, och mången nybyggarhus är icke stort bättre än en loge i Sverige.

Priset på Statens jord har hittills varit $1\frac{1}{4}$ Dollar eller 3 Rdr 16 sk. B:co för åkerlandet, antingen jorden varit af mer eller mindre god beskaffen-

het. Hädanefter komma dock dessa priser att nedsättas, och jorden att indelas i tre klasser efter dess olika beskaffenhet, hvarefter priserna sedan komma att rättas. Således lærer jord af tredje klassen endast komma att kosta 1 Rdr B:co för åkerlandet.

Ett åkerland (Acre) är omkring 104 alnar på hvarje sida. 40 åkerland, som är den minsta lott Regeringen säljer, är 660 alnar på hvarje sida. En lott på 80 åkerland är 1320 alnar i norr och söder, och 660 alnar i öster och vester. Köper man tvenne 80 åkerlotter bredvid hvarandra, så har man 160 åkerland i fyrkant, med alltså 1320 alnar på hvarje sida. Vid köp af de minsta lotter måste man rätta sig efter de märken Regeringen låtit utsetta; men det är tillåtet att köpa t. ex. tvenne 80 åkerlotter efter hvarandra i norr och söder, äfvensom man kan få dem på något afstånd från hvarandra. En Amerikansk mil är 2640 alnar lång. En Section (Sektien) är en kvadrat af en Amerikansk mil på hvarje sida, och innehåller åtta stycken 80 åkerlotter. En Town (Toun) eller ett Township (Tounship) innehåller 36 Sectioner, hvilka äro ordnade som följande figur utvisar:

N.

	6.	5.	4.	3.	2.	1.	
	7.	8.	9.	10.	11.	12.	
W.	18.	17.	16.	15.	14.	13.	Ö.
	19.	20.	21.	22.	23.	24.	
	30.	29.	28.	27.	26.	25.	
	31.	32.	33.	34.	35.	36.	

S.

Sextonde Sectionen i hvarje Township är alltid anslagen till Skol-land, och är Townships gemensamma egendom. När det derföre har fått ett visst antal bebyggare (Setlers) äro de tillsammans rådande öfver Skol-landet.

Af figuren ses att ett Township är 6 Amerikanska (nära en Svensk) mil på hvarje sida. Belägenheten af en Town eller Township i ett landskap bestämmes genom tvenne benämningar: en för Raden och en för Township. Man begynner neml. att räkna från en punkt mot norr eller söder och från en annan mot öster eller vester. För hvar sjette mil mot norr eller söder kommer ett nytt Township, och för hvar sjette mil mot öster eller vester, en ny Rad.

Der landet är uppmätt af Regeringen, finnes i alla hörnen af hvarje Section märken och nummer för Rad, Township och Section. När man har utsett märkena för det stycke land man vill köpa, så går man i «Landofficen», och uppgifver hvilket stycke man vill hafva i den nämnde Sectionen, betalar det af Regeringen fastställda priset, och erhåller derför ett Certificat eller köpebref. Detta köpebref är mycket enkelt, som kan synas af nedanstående afskrift:

Kassörens kontor i Danneville Illinois.

N:o 7885.

Den 6:te Jan. 1840.

Emottagit af Ingbrit Nielsen Bredvig, i Iroquois County, Illinois State, en summa stor 5 Dollars, som är full betalning för kvarteret i

Nordvest till Vesten af Sectionen N:o 14 i
Township N:o 27 Norr af Raden N:o 13
Vest, innehållande 4.... Acres efter 1: 25
Dollars per Acre.

5.... Dollars. Sand. M. Roberts.

Kassör.

När man köper jord af privat man, som sjelf
föret har köpt af Regeringen, är priset ifrån 10 t.
o. m. 50 Rdr B:co för åkerlandet. Många Industri-
riddare befatta sig med att sälja jord den de aldrig
ägt, hvarigenom en mängd främlingar blifvit bedrag-
ne. Det säkraste och billigaste är att köpa af Re-
geringen och ganska kort afvisa alla spekulanter,
hvilka der liksom rofdjur lura på den oförfarne ut-
vandrarren.

Hvarje år utbjuder Regeringen vissa landsträc-
kor till salu. Hvad som deraf icke blir försåldt,
kan man dock begynna att bruka och bebygga, eme-
dan Nybyggaren har förmånsrätt till inköpet af jor-
den, när den härnäst utbjudes. Ett stycke jord, som
man på detta sätt har tillegnat sig, kallas en Claim
(kläm). Att köpa ett sådant stycke, vill alltså säga
att tillhandla sig besittningsrätten dertill af Regerin-
gen. En Claim är sålunda ännu ingen egendom. Det
finnes många spekulanter, som rikta sig på, att på
detta sätt taga jord i besittning, för att sedan med
fördel sälja den.

Priserna på kreatur och lifsmedel äro högst o-
lika, i olika stater. Vid Beavercreck kostar en me-

delmåttigt god häst 100 à 150 Rdr B:co; en parvagn 120 à 160 Rdr; en mjölkko med kalv 30 à 40 Rdr; en Sugga 4 à 6 Rdr; en galt 10 à 12 Rdr; Fläsk 4 à 6 sk. marken; Smör 10 à 16 sk. marken; en tunna finaste Hvetemjöl 15 à 18 Rdr; en tunna Maismjöl 4 à 6 Rdr; en tunna Potates $1\frac{1}{2}$ à 2 Rdr; ett skålpund Kaffe 20 sk.; en tunna Salt 8 Rdr o. s. v. I Viscousin Territory äro priserna på ofvanstående artiklar 2 à 3 gånger högre, då de deremot 10 mil sydligare, i Missouri, äro vida lägre.

Dagspenningen är också mycket olika på åtskilliga ställen, men står öfverallt i temmeligen nära förhållande till priserna på lifsmedel. I Beaverreck kan en duglig arbetare om vintern förtjena från 1 till $1\frac{1}{2}$ Rdr B:co om dagen, och om sommaren nästan dubbelt så mycket. Årslönen är från 250 till 350 Rdr B:co för en ordentlig dräng. En tjenstepiga har 2 à $2\frac{1}{2}$ Rdr B:co i veckan, och förrättar intet utarbete, undantagandes att mjölka korna. I Viscousin Territory är dagspenningen 4 à 6 Rdr B:co; i New-Orleans och Texas är den också mycket hög, men i Mississippi deremot lägre. I Illinois betalas vanligen för uppbrytningen af ett åkerland prärie 3 à 4 Rdr B:co jemte maten. För att ingärda 10 åkerland med den enklaste gärdsgård, räknar man vanligen 2000 gärdslö. I medelmåttig skog kan en duglig arbetare fälla och klyfva 100 à 150 gärdslö om dagen, för hvilka betalas från 1 till $1\frac{1}{2}$ Rdr B:co.

8.

**Hvilken Religion är rådande i Amerika?
Är det någon ordning och regering i
landet, eller kan hvar och en göra
hvad honom lyster?**

Vi hafva hört många yttra den förmodan, att religionsvärden i Amerika skulle vara mycket försummad, eller ännu värre, att der alldeles icke skulle finnas någon religion. Men så förhåller det sig ej. I Förenta Staterna kan hvar och en hafva sin egen tro, och dyrka sin Gud på det sätt han anser vara det rättaste; men han får ej förfölja andra, för det de hafva en annan tro. Regeringen der har antagit: att en tvungen tro är ingen tro, och att det visar sig bäst hvem som har religion eller icke, när det finnes en fullkomlig religionsfrihet.

Den Christna Religionen är den allmäntrådande i Amerika; men i följe af Religionslärnarnes sjelfklokhhet vid olika tolkningar af Religionens dogmer, eller envishet i vidhållandet af en mängd småsaker vid ceremonierne, hafva många Sekter uppstått, hvilka dock i hafvudsaken äro enige. Sålunda hör man der omtalas: Katholiker, Protestanter, Lutheraner, Calvinister, Presbyterianer, Baptister, Qvåkare, Methodister m. fl. — Äfven bland de utvandrade Norrmännen gifvas olika sekter, men egna prester eller kyrkor hafva de ännu icke. Hvarje enskild man,

med sann religiös känsla, håller sin gudstjänst hemma i sitt hus, eller i förening med sina grannar. X

Förenade Staterna styras ej af någon konung. Icke destomindre finnes der alltid en man, som har nästan samma myndighet som en konung. Denne man väljes endast på 4 år och kallas President. Han har sig uppdragen den verkställande makten, och är Öfverbefälhafvare för Staternas krigshär och flotta. Den lagstiftande makten, i saker som angå alla de Förenade Staterna gemensamt, är anförtrodd åt en kongress, som består af en Senat, hvilken utgöres af 2:ne ombud (Senatorer) från hvarje stat, och en Representant-Kammare, hvars medlemmar för närvarande uppgå till 242, (nemligen 1 representant för hvarje 50,000 innebyggare). De Förenade Staterna äro nu 26 till antalet. Hvarje af dessa har sin egna regering, men den gemensamma kongressen, det gemensamma språket, och det gemensamma penninge-väsendet, förena dem närmare till ett helt.

Till tröst för de tviflande, kunna vi alltså försäkra, att i Amerika finnes: Lagar, Regering och Öfverhet, liksom väl som i Sverige, Men allt är der beräknadt på att handhafva styrelsen i närmare förhållande till människans naturliga frihet och jemnlighet. Derföre står det hvaren fritt, att der idka hvad redligt näringsfång som helst, och att resa hvart han behagar utan att ständigt förfrågas om försvar eller pass, eller visiteras af tullbetjenter o. m. d. Lagarne skipas utan afseende till person, och den

oskyldige kan der vara säker på, att ej blifva behandlad som den värsta brottsling; endast den verkliga förbrytaren kan der undergå straff.

I skrifter, som endast söka att finna något att klandra i Amerika, hafva vi ofta funnit Amerikanarne utmålade såsom trolösa, bedrägliga, hårdhertade o. s. v. Vi kunna ej neka att det finnes sådane personer i Amerika så väl som på andra ställen, och att främlingen aldrig nog kan vara på sin vakt; men alla underrättelser derifrån, äfven af äldre, en längre tid der vistande Norrmän, öfverensstämma deruti: att Nord-Amerikanarn i allmänhet är bättre att umgås med än mången af egna landsmän, och medgörligare, tjenstaktigare och trovärdigare i många afseenden. Då det är så lätt, att der föda sig på ett ärligt sätt, äro, åtminstone i de vestra staterna, tjufterier och inbrottsstöder nästan oerhörda ting.

En mörk motsida af denna frihet och jemnlighet, som med rätta utgör Amerikanernes stolthet, är den skändliga *Slafhandeln*, som ännu finnes i de sydliga staterna. Der existerar nemligen en race af svarta menniskor, med ullaktigt hår på hufvet, hvilka kallas *Negrer* och först äro ditförda från Afrika, deras ursprungliga fädernesland. Dessa stackars menniskor köpas och säljas liksom annan egendom, och drifvas till arbete med piskan eller kypen, liksom hästar eller oxar. Om en husbonde piskar sin slaf till döds, eller i vredesmod skjuter

ihjäl honom, anses han derföre icke som en mördare. De barn, som födas af en Negrinna, äro från födslen slafvar, om än en hvit är deras far. I Missouri är slafhandeln ännu tillåten, men i Indiana, Illinois och Viscounsins Territory är den strängeligen förbjuden och afskydd. De nordliga Staterna arbeta vid hvarje kongress på att få slafhandeln afskaffad, men då de sydliga staterna alltid motsätta sig detta, under åberopande på deras rätt att sjelfva sköta sina inre angelägenheter, har tvisten härom stigit till den höjd, att man fruktar, antingen en skilsmässa emellan de nordliga och sydliga staterna, eller blodiga inbördes stridigheter.

Skatterna i de vestrå staterna af Amerika äro mycket låga. De hufvudsakligaste äro af tvänne slag nemligen Landskatt och Förmögenhetsskatt. Under de första 5 åren efter det jorden är köpt af Regerigen betalas ingen landskatt. Förmögenhetsskatten utgöres med ej fullt 12 sk. banko af hvarje hundrade i penningar eller lösören. Hvarje mansperson som fyllt 21 år är skyldig bidra med 4 dagsverken om året till statens vägarbeten, hvarifrån man dock kan lösa sig med penningar,

Vid händelse af krig är hvarje mansperson af ofvannämnde ålder, till och med 60 år, skyldig tråda i statens tjenst, till sitt fäderneslands försvar. Under fredstider är man fri från all utskrifning. Den stående Milisen utgöres af 10,000 man, hvilka lönas af staten.

9.

På hvad sätt är det sörjdt i Amerika för uppfostringsverket och fattigvården?

Det är redan nämnt, att hvar sextonde Sextion i hvarje Township är anslagen till Skol-land, och att innebyggarna äro sjelfva rådande öfver användandet af detsamma. För öfrigt är skolväsendet der fritt, liksom alla andra menigheternes angelägenheter, men deraf följer ingalunda någon likgiltighet för barnens undervisning. Amerikanaren inser mycket väl, hvilket företräde den bildade mannen har framför den okunnige, och han sparar derföre intet på sina barns undervisning och bildning. För öfrigt finnas redan, i de mera försigkomna städerna, både enskildta större skolor och gymnasier; äfvensom Universiteter i New-York, Philadelphia, Cambridge, m. fl. Af Norrmännen som bo i Foxriver äro tvänne skolor anlagda. Vid Beavercreek finns väl ännu ingen skola, men de flesta barn, som uppnått en dertill tillräcklig ålder, äro inkomne i Amerikanska hus, der i allmänhet deras undervisning väl vårdas.

I de vestra staterna är det sällsynt att finna någon tiggare. Den arbetsföre är der höjdt öfver fattigdom och elände. För den verkligt behöfvande är sörjdt genom en ypperlig fattigvård. Om en enka blifver lemnad i små omständigheter, behöfver hon icke med barnen stryka landet ikring för att tigga,

utan det gifves modren rikligt understöd, till hennes och barnens underhåll, samt de sistnämndes skolgång.

10.

Hvilket språk talas i Amerika? Är det svårt att lära det?

Då så många menniskor från alla Europas länder strömma till Förenta Staterna, må man bereda sig på att der få höra lika många olika språk. Emellertid är *Engelska* språket det herrskande

För Emigranten är obekantskapen med språket alltid en svår omständighet. Synnerligast erfar man detta vid resandet upp genom landet, så framt man ej har någon i sitt sällskap, som förstår detsamma. Men på två eller tre månader under dagligt umgänge med Amerikanarne lär man vanligen så mycket, att man dermed väl hjälper sig fram. För barn är det i allmänhet lättare att lära, än för äldre personer. Förr än man lärt språket någorlunda, må man icke vänta sig att få så stor dagspenning eller årslön, som infödde Amerikanare.

11.

**Ar det farligt i hänseende till sjukdomar
i Amerika? Har man något att frukta
af vilda djur, eller af Indianerne?**

Det är en sanning den vi icke böra förtiga, att ovanan vid klimatet i allmänhet, förorsakar Nybyggaren en eller annan sjukdom, under första året af hans vistande derstädes. Diarrhéer och frossor hemsöka då nästan alla; men med en ordentlig diét, äro dessa sjukdommar sällan farlige, och naturen hjälper sig bäst sjelf utan medicin. Frossen kommer sällan igen, så framt man ej har förderfvat magen genom några qvaksalfverier. För öfrigt tyckas dessa sjukdommar årligen aftaga, allt som landet blir mer uppodladt.

I de vestra Staterna gifvas inga farliga rofdjur. Schakalen (Prärie-ulfven) är icke större än en vanlig Räf; men dock så tillvida skadlig, att den ofta dödar svin, lamm och höns. Der finnes väl en mängd ormar, men i allmäntet små, och få af dem äro giftiga. Den farligaste af dem är Skallerormen; men äfven denne är långt ifrån så stor och så giftig, som man föreställer sig i Sverige. Vi hafva haft underrättelser om tvänne personer, som blifvit bitne af Skallerormar, men bägge gångerna blefvo patienterne kurerade med enkla husmedel. På alla ställen, der Skallerormen uppehåller sig, växer dessutom ett

slags gräs, som anses för det bästa motgift mot hans bett, om det genast pålägges. En af de äldre Norrmännen har omtalt, att han en gång blef biten af en Skallerorm, och att han fann pålagd torr Camfert vara det verksammaste medlet mot det onda.

Indianerna äro nu förflyttade långt bort i Vester vid Förenta Staternas gränser. Ingenstädes i Illinois behöfver man längre frukta för, att af dem blifva öfverfallen, och på många år har man ej hört omtalas någon sådan händelse. Dessutom är större delen af detta folk mycket saktmodigt, och begynner sällan fiendtligheter, om de ej först blifvit förnärmade. Qväkarne, hvilka de kalla Fader Penns barn, tillfoga de aldrig något ondt.

12.

För hvad slags folk är det rådligt att resa till Amerika, och för hvilka är det icke rådligt? Varning mot öfverdrifna förhoppningar.

Efter alla sammanstående underrättelser, äro vi öfvertygade, att *arbetsamme Landtmän och Handverkare* bäst skola taga sig ut i Amerika, och snart der kunna förvärfva så mycket, att de dervid kunna finna en tillräcklig utkomst. Vi kunna uppvisa trovärdiga mäns intyg, det flera ogifta Bonddrängar från Norrige, genom arbete åt andra perso-

ner, förtjent så mycket, att de på ett års tid kunnat hoplägga nära 400 Riksdaler banko, hvarmed de sedan köpt sig egen jord.

Smeder efterfrågas öfverallt. En Smed, som förstår sitt handverk, kan göra säker räkning på, att der han nedsätter sig, hans grannar skola hjälpa honom med att uppbygga hus och smedja, och der till låna honom penningar till anskaffandet af bälj och verktyg. För att kringsko en häst, tages der $3\frac{1}{2}$ à 4 Riksdaler banko och derutöfver; för en högafel 2 Riksdaler banko; lika mycket för en spade, o. s. v. — Skicklige Skräddare kunna äfven räkna på jemn och god förtjenst, och dernäst Skomakare; men desse sednare måste lära om igen, emedan skosulorna der icke blifva fastsydde, utan fastspikade. Svarfware, Snickare och Vagnmakare kunna också lefva väl af sina yrken. En rask och ordentlig Handlande kan inom kort tid blifva en rik man; men han får icke frukta för, att slita något ondt, och vistas under bar himmel flera nätter efter hvarandra. Tjenstepigor kunna lätt få arbete och blifva väl bemötte. Qvinnan aktas och äras långt mera i Amerika än det är brukligt bland medelklassen hos oss. Utländskor blifva också snart gifta der.

De som ämna utvandra till Amerika, böra noga öfverväga om de hafva nödige medel dertill. Vi vilja ej råda någon att resa dit, utan att han kan beräkna, att hafva åtminstone några tiotal R:dr

i behåll, då han beträder Amerikansk jord. När ungt arbetsfört folk hafva så mycket, att de kunna bekosta resan från New-York till Rochester, kunna de väl räkna på att snart der finna arbete, och sedan draga sig fram. Dertill åtgår omkring 10 à 12 R:dr B:ko. De som hafva stora familjer, böra hafva så mycket öfver, att de kunna bekosta resan ända till Illinois, der jorden är billig, och der man genast finner arbete mot hög dagspenning. Från Sverige till Illinois kan man beräkna en kostnad af omkring 133 R:dr 16 sk. à 166 R:dr 32 sk. banko för hvarje fullvuxen person, förutan provianten öfver sjön. För barn emellan 2 och 12 år torde kostnaden gå till 100 R:dr B:ko och för barn under 2 år, 40 à 50 R:dr Banko.

Den som icke har tillgångar att sjelf betala sin öfverfart, kan taga tjenst hos en mera förmögen, och förpligta sig att tjena honom t. ex. i 3 år, för 100 R:dr B:ko om året, hvarmed begge parterne torde blifva bäst betjente. (Då man beräknar hvad en tjenare har i lön om året i Amerika, och hvilket man i annat fall måste utgifva, är således ofvannämnde summa ej för högt tilltagen, om man än dertill lägger kostnaden för öfverfarten.) Men den som sålunda åtager sig att betala öfverresan för andra, må se sig väl före, att han ej allt för mycket blottar sig sjelf, och ej medtager lata och odugliga personer. En tjenare åter som på detta sätt är öfverkommen till Amerika, bör jemnföra sin lön och

sina utsigter der, med hvad han hade i Sverige, och derigenom bevekas att uppfylla sina ingångna förbindelser, ty intet annat band kan fästa honom der vid sin husbonde, än det hans egen rättskänsla pålägger honom,

Folk som vi icke vilja råda att resa till Amerika äro: 1) *Drinkare*, hvilka der afskys, och snart skulle ymkeligt omkomma, och 2) *de som hvarken kunna eller vilja arbeta*, eller hafva penningar att dermed utföra några spekulationer. Till detta sednare fordras dock icke mer för en ensam person, än 6 à 800 R:dr B:ko att börja med.

Af den studerande klassen, är bästa emplojen der för Doktorer och Apothekare; men äfven dessa vilja vi icke råda att resa, så framt de icke till det minsta förstå att nyttja yxan, eller hafva lärt något handverk. För Landtmätare lærer sysselsättning finnas i statens tjenst, men få de då bereda sig på svåra befattningar i de ogenomträngliga Vesterns skogar. Öfrige personer af ofvannämnde stånd, som ämna utflytta, torde göra klokast uti att genast skaffa sig jord i de Vestra staterne der den är billigast, och blifva jordbrukare; men äfven dessa måste hafva lust och kraft att sjelfva deltaga i arbetet, samt kunna underkasta sig de försakelser, som ovillkorligt drabba nybyggaren, åtminstone det första året.

Många resa till Amerika med så orimliga förhoppningar och föreställningar, att de nödvändigt

måste finna sig bedragne, då de se dessa blifva ouppfyllda. Den första stötestenen: obekantskapen med språket, är redan nog att nedslå modet hos mången. *Den som icke kan eller vill arbeta, kan aldrig räkna på att rikedom och välfärd der stå öppna för honom. Nej — i Amerika får man intet utan arbete; men sant är det, att man der med arbete och flit kan säkert räkna på, att snart komma i goda omständigheter, för att sedan kunna gå en sorgfri ålderdom till mötes.* Många af de nykomne hafva klagat öfver de usla kojor, hvilka utgöra Nybyggarens första boningar; men det goda folket borde dock besinna, att då de inflytta i ett ouppodladt land, de icke kunna finna husen färdigbyggde och i ordning för deras emottagande. Förr än man satt sin jord i sådant stånd, att den kan föda sin man, vore det mindre klokt att nedlägga sin förmögenhet i dyrbara boningshus.

13.

Är det då så farligt att färdas öfver hafvet?

Många anse resan öfver hafvet förknippad med så många faror, att ensamt denna fruktan är tillräcklig att fästa dem qvar vid fäderneslandet och — eländet. Sannt är det att landbacken är tryggare än sjön, men i allmänhet föreställer man sig farorna

större än de i verkligheten äro. Så vidt oss är bekant, har ännu intet skepp med Svenska eller Norrska utvandrare förolyckats. När man har ett godt fartyg, en duglig kapten, och ordentligt samt påpassligt sjöfolk, får man för resten sätta sin lit till Herran. Han kan föra dig säkert öfver det stormande hafvet, och han kan finna dig i ditt trygga hem, när din timma är kommen!

Tvänne omständigheter äro synnerligen plågende på sjön, neml. sjösjukan och syslolösheten. Mot sjösjukan finnes svårligen något approberadt medel; men den är ingen dödlig sjukdom. Små barn hafva minsta känning af densamma, då deremot gifta, medelålders fruntimmer lida mycket deraf. Det säkraste lindrande medel är att vara försedd med olika slags födoämnen till omväxling. I synnerhet är en god vattensoppa, med något vin uti, ofta styrkande och mildrande i denna sjukdom. Att bära en påse på maggropen, med deruti insydd Kamfert, skall äfven vara ett godt preservativ. Mot ledsnaden kan man väpna sig med att medtaga goda böcker, och något att arheta på. För samma ändamål, råda vi, att äfven medtaga harpuner och annan fiskredskap.

14.

Vägledande råd för dem som ännu öfverflytta till Amerika.

När enskilde personer ännu utflytta till Amerika, händer ofta att skeppslägenhet dertill är svår att finna, åtminstone från Stockholm, derifrån sällan någon dylik lägenhet yppar sig. Vi råda dem derföre att söka sådan, antingen i Gelle eller Götheborg, hvilka bägge städer hafva en lifligare handel på Amerika, och derifrån fragten i allmänhet är billigare än ifrån Stockholm.

När flera på en gång vilja utvandra, böra de vända sig till någon Mäklare i ofvannämnde städer, för att genom hans biträde accordera sig till den billigaste fragten. Till rättelse för dylika accorder får nämnas, att fragten hittills har varit 100 R:dr Banko för hvarje fullvuxen person, och för barn under 12 år, stundom hälften häraf, stundom mindre, dock allt beräknadt utan proviant. Med proviant ökas den vanligen till 150 R:dr B:ko för äldre personer, och hälften för barn. — Hällst bör man söka komma med en kapten som förut seglat på Amerika. Ytterligare bör man noga undersöka, om skeppet är god seglare och i godt stånd, och derefter uppsätta Certepartiet, eller det skrifna kontraktet, så noga och omständligt som möjligt. Det bör vara skrifvet både på Engelska och Svenska. Några särskildta

bestämmelser, hvilka icke böra utlemnas, vilja vi här nämna, nemligen:

1:mo) Kapten (eller Rederiet) skall ansvara för *ved* och *vatten* under **12** veckors tid. Vattnet levereras på goda fat, häst inuti brända, i hvilka det icke skämmas, och tilldelas hvarje passagerare **3** stop om dagen, när ej proviant lemnas, i annat fall mindre. Om vattnet i ett eller annat fat skulle förderivas, skall det goda vattnet förbrukas, innan man använder det skämda, och skall Kapten för eget bruk taga af samma fat som passagerarne. **2:do)** Kaptenen skall noga efterse, att de passagerare, som sjelfve hålla sig med proviant, medtaga så mycket, att det är fullkomligt tillräckligt åt dem för **12** veckor. Passagerarne hålla sig sjelfva med ljus. **3:tio)** För den accorderade summan öfverför och landsätter Kapten passagerarne på det bestämda stället, utan någon ny afgift för dem, hvarken under namn af landningspenningar, quarantänpenningar, korporationspenningar, drickspengar eller annat dylikt, och **4:to)** Betalas fragten förut, hvarpå Kaptenen lemnar ett qvittance, som är skrifvet både på Engelska och Svenska. Skulle Kapten på egen risk vilja medtaga någon, som ej till fullo har betalt den accorderade summan, har han ej rätt att kräfva honom, sedan han ombord emottagit en sådan passagerare och hans saker. (Genom denna sista bestämmelse, försäkras man för, att Kaptenen ej medtager någon, som genom sin fattigdom, antingen kommer att ligga de

andra till last, eller sedan öfverlåtes till Kaptens eget godtfinnande.)

De som utvandra till Amerika böra medtaga: a) Sängkläder, skinn- och gångkläder, samt något valkadt vadmal. b) Om möjligt en handqvarn, en spinnrock, matsilfver och några tobakspipor till försäljning. c) Handverkare böra medtaga sina verktyger, och d) några goda bössor, hälst med perkussionslås, dels till eget bruk och dels till försäljning, emedan en god bössa der betalas med 30 à 50 R:dr Banko.

Till proviant öfver sjön bör medtagas något af flera slags olika matvaror, som hålla sig länge utan att förskämmas, t. ex. fläsk, torrt och salt kött, sill, stockfisk, smör, ost, mjöl, ärter, gryn, potates, rågskorpor, kaffe, thée och socker, äfvensom en stekpanna; en liten gryta eller kettil får icke heller förglömmas. Hvad som icke åtgår öfver sjön, bör man medtaga på vägen upp igenom landet, emedan ej någon fragt betalas för proviant på Ång- eller Kanalbåtarna.

Såsom medicin bör man medtaga: a) litet brännvin, ättika, och ett par bouteljer godt vin, samt russin och sviskon, till soppa för sjösjuka. b) Ett afförande medel t. ex. några lod Engelskt salt, ett par half buteljer Bittervatten, eller något Rabarberrot, emedan förstoppning ofta infinner sig på sjön. Dock bör denna medicin ej nyttjas utan i högsta nödfall. c) Hoffmans och Prinsens droppar samt Kam-

fertsolja och Kamfertsdroppar mot förkylningar och slutligen d) Svafvelsalfva mot ohyra.

För renlighetens vidmakthållande, är det nödvändigt medtaga: a) Linne till ombyte. b) Såpa som löser sig i saltvatten till tvätt, och c) goda finkammar.

Hvad penningarne angår hvilka man medtager, är bäst att vexla dem i Guld och Silfver, och ej taga *Vexlar*. Svenska Specie Riksdalern samt Spanska Piastrar svara emot Amerikanska Dollars. En Dollar är således ofter nuvarande Cours 4 R:dr Rgds. De innehålla 100 Cents, således hvar cent ej fullt två skilling riksgäld. Alla slags guld och silfverpenningar emottagas öfverallt i Amerika.

Den bästa tiden att segla från Sverige är så tidigt på våren, att man kan hinna fram dit man vill nedsätta sig, före midsommar, eller kort derefter. Man kan då ännu hinna så något samma år, såsom Bohvete, hvilket sås i sista dagarne af Juni, Rofvor och Potates som sås i slutet af Juli. För detta ändamål behöfver jorden blott upphackas, sedan gräset blifvit afbrändt. Det sämsta är att komma så sent på året, att man ej hinner insamla foder för en à två kor, eller kan bygga sig ett hus för vintern.

Enligt alla ingångna underrättelser af dem, som bäst känna landet, äro Illinois, Missouri eller Indiana de Stater, till hvilka de invandrande helst böra vända sig. Såsom skäl härtill torde vi få anföra följande: 1:mo) Är klimatet i dessa Stater mest öfverensstäm-

mande med Sveriges, möjligen något mildare, dock i allmänhet helsosamt. 2:do) Är jorden här billigast i inköpspris, och högst fruktbar. 3:tio) Finnas här nästan inga skatter, inga onera, ingen rotering, körslor eller dylikt, som borttaga jordegarens lilla öfverskott, då deremot hvad jorden afkastar, lätt afsättes till städerna på floder och kanaler, samt betalas väl, och sluteligen 4:to) innehåller Illinois 2,780 quadratmil, med blott 100,000 innevånare, och Missouri 2,840 quadratmil, med 150,000 innevånare, således *hvardera* i vidd större än Svea och Götha land tillsammans, med största delen odlingsbar jord, hvarföre utrymme der ej bör saknas.

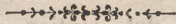
För att nu komma till Illinois, söker man skeppslägenhet från Sverige till New-York; derifrån går man på Ångbåt uppför Hudson floden till Albany; från Albany till Buffalo på Kanalbåt, som drages af hästar; från Buffalo på Ångbåt öfver Sjöarne Ontario Erie, Huron, och Michigan till Chicago. Härifrån går vägen öfver land antingen åt söder till Beavercreek, eller mot vester till Foxriver. Från New-York till Buffalo kostar fragten vanligtvis 6 à 10 R:dr B:ko, och från Buffalo till Chicago 20 à 25 R:dr B:ko. Från Chicago till Beavercreek fordra formän från Wabash i allmänhet 2 R:dr B:ko för hvar 100:de pund, (omkring 5 Lispund Svenskt). Alla kontrakter med Ångbåtskompagnier eller Formän böra upprättas skriftligen och så noga som möjligt, för att undvika att ej blifva bedragen. För säker-

hets skull bör man beräkna, att omkring 60 R:dr B:ko åtgå för hvarje fullvuxen person från New-York till Beavercreek eller Foxriver. För barn emellan 2 och 12 år betalas alltid hälften, och för barn under 2 år, eller som bäras på armen, intet. Ofvanstående väg från New-York till Beavercreek, torde utgöra omkring 200 Svenska mil.

För dem, som vilja gå till Missouri, är utan tvifvel den genaste och billigaste vägen öfver New-Orleans, hvarifrån man på ångbåt går uppför Mississipi till staden St Louis, och sedan med formån till det inre af landet. Härvid är dock att märka, att sjölägenhet sällan yppar sig från Sverige på New-Orleans, hvarföre man måste söka dylik från New-York, och torde då kostnaden blifva drygare, än att från Beavercreek, fortsätta resan längre söder ut till Missouri.

Sedan vi nu sökt besvara alla de frågor, vi förmoda hvarje Emigrant för sig framställer innan han beslutar taga det viktiga steget: att lemna sitt fädernesland, för att i ett främmande söka sin framtida utkomst, anse vi oss skyldige sluta denna lilla afhandling, med den förnyade varningen: *Att utan arbete erhålles intet i Amerika!* — Den mindre bemedlade Kolonisten måste bereda sig på att sjelf rödja plats i skogen för sin koja, sjelf bygga upp den och sjelf bryta sin åker. Första året måste han

underkasta sig många försakelser; möjligen hemsökas af sjukdomar och lida brist på många nödvändighetsartiklar, hvarvid han i hemlandet blifvit vand. Så måste han fortsätta att arbeta och umbära, tills småningom hans åkrar vidga sig och hans ladugård ökes. För hvad hans jord alstrat, finner han då lätt af-sättning och det blir väl betalt. Han behöfver ej frukta för missväxt eller för länsmans utmätning. Han kan nu taga sig hjälp till det arbete han måst hitills ensam förrätta. Ett hus reser sig bredvid kajan; visthuset är fullt, och snart kan han lugn röka sin pipa, vid sin egen härd, under medvetandet att han sjelf, näst den Högstes bistånd, varit skaparen af sitt närvarande välstånd. *Men hur har han ej måst arbeta och försaka, innan han hunnit så långt?* — Må derföre den late och veklige, som i tankar och handling är mera qvinna än karl, blifva hemma. Och må han skylla sig sjelf, om hela resultatet af hans utvandring endast blir: bedragna förhoppningar!

Om
Emigrant Föreningen

jemte

Dess Stadgar och Förslager

för en tillämnad utflyttning till Amerika.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Emigrant Föreningen

Faint text below the title, possibly a subtitle or introductory line.

Dess Stadgar och Föreskrifter

Main body of faint, illegible text, likely the beginning of the regulations or charter.

Emigrant Föreningen.

Under detta namn bildade sig i Stockholm förlidet år ett sällskap, hvares ledamöter, ehuru livvade af innerlig kärlek till fäderneslandet, dock inseende följderna af den i detsamma jemnt tilltagande fattigdomen, hvartill möjligen kom någon missbelåtenhet med en och annan af våra ekonomiska lagar, beslöto, med skyldigt afseende på sin och sine familjers framtida utkomst, söka sig ett trefligare hem i någon af de andra verldsdelarna.

Efter flera öfverläggningar härom, valdes sluteligen Förenade Staterna i Norra Amerika, såsom det för detta ändamål bäst passande land, både i anseende till dervarande klimats närmare likhet med Sveriges, som till möjligheten att billigast ditkomma, samt i en framtid vara förvissad om den oberoende frihet, hvilken svårligen torde finnas i andra kolonier, såsom Nya Zeland, Australiens, Goda hopps udden m. fl.; ehuru i andra afseenden, utsigterna i dem till en början skulle kunna synas fördelaktigare.

Som sällskapet dock fann sig för fåtaligt, att kunna med fördel stifta en ny koloni i ett främmande land, beslöt det att genom tidningarne göra

sin tillvaro bekant, i hopp om att derigenom möjligen finna flera, som önskade i företaget deltaga. Men då det tillika insåg, att ett dylikt företag aldrig skulle kunna i längden lyckas, så framt ej ett närmare öfverensstämmande i redliga tänkesätt, broderlig samdrägt och inbördes hjälpsamhet, medlemmarne emellan egde rum, och dessa dygder åter endast härflyta från en sann Gudsfruktan, jemnlighet och nykterhet, beslöt det, på sådana grunder, föreskrifva några stadgar, hvarigenom ofvannämnde ändamål kunde ernås. Af dessa stadgar funnos äfven utdrag i tidningarne införde.

Till följe af dessa åtgärder, såg Föreningen väl sitt företag gynnas af omkring 50 personer, till större delen unga män af de bildade klasserne; men de flesta af dessa önskade endast få med Föreningen till Amerika öfverresa, mot erläggandet af passagerare afgiften m. m. Endast några få familjer anmälde sig att såsom kolonister vilja medfölja.

Föreningen beslöt därför uppgifva planen om en Svensk kolonis anläggning derstädes; dock som den redan gått i befattning om inhämtandet af alla, för ett dylikt företag, nödvändiga upplysningar, beslöt den publicera dessa, för att möjligen derigenom bereda någon nytta för dem, som framdeles skulle vilja företaga en dylik utflyttning. Dessa upplysningar finnas i det föregående meddelade.

En del af Föreningens ledamöter utflyttade derefter, redan förlidne höst, till Amerika, och de

öfrige såsom endast medarbetare, utgingo ur Föreningen, sedan de sånda uppfyllt sina åtaganden.

Som dock äro här i Stockholm vistande personer beslutat instundande vår utvandra till Amerika, bildade sig snart en ny förening, med bibehållande af den föregåendes namn; men endast i afsigt att stifta ett fritt *Utvandrings sällskap*, för att så väl, genom ett sörre antal deltagare i kostnaderne, bereda hvar och en särskildt ett billigare pris för öfverresan, som göra densamma genom sällskapets talrikhet angenämare.

Denna nya förening har dock trots sig böra så till vida gå deras önskningar till mötes, hvilka redan anmält sig vilja såsom *Kolonister* utflytta, att om ytterligare, under loppet af instundande Mars och April månader, ett så tillräckligt antal personer i samma afsigt anmäla sig, att företaget möjligen skulle kunna realiseras, skall genom tidningarne som oftast blifva kungjort dessa sistnämndes antal, hvarigenom de, som endast under förutsättandet af fleras deltagande i företaget, vilja på detsamma ingå, blifva underrättade om framgången deraf, för att der- efter kunna taga sitt beslut. Under öfverresan på sjön, och synnerligast efter vidare inhämtade underrättelser vid framkomsten, kunde dessa kolonister förena sig, för att öfverenskomma om de tjenligaste åtgärderna för den nya koloniens anläggning och fortkomst, hvartill ledande upplysningar redan finnas genom föregående afhandling lemnade.

Den nya Emigrant-Föreningen inbjuder alltså härmed, endast till deltagande i öfverresan, utan att ingå i några förbindelser såsom ledare af en kolonis anläggning.

För denna öfverresa har Föreningen sökt accordera de billigaste priser som varit möjligt att erhålla, hvarvid den dock tillika måst göra afseende på, så väl passagerarnes säkerhet, genom begagnandet af ett godt och välseglande fartyg, som deras bekvämlighet, genom dess inredning och utrymme. Priserne hafve till följe deraf blifvit bestämde till 100 Rdr B:co för hvarje fullvuxen passagerare, och hälften för barn under 12 år, *hvarvid passagerarne hålla sig sjelfva med proviant.* För dem som önska taga proviant af Rederiet eller kaptten, ökas ofvannämnde pris med omkring 50 Rdr B:ko, efter accord i följe af fler eller färre mål, eller matans beskaffenhet.

Så väl för att göra öfverresan så angenäm som möjligt, som äfven för att i vårt nya fädernesland bibehålla Svenska namnet vid den aktning det så väl förtjenar, har föreningen velat här nedan föreslå några stadgar, som den ansett nödige för detta ändamåls vinnande.

Emigrant-Föreningens Stadgar.

§. 1.

Såsom Emigrant emottages hvarje ärlig man, af hvad stånd han vara må, känd för Gudsfruktan, arbetsamhet och nykterhet.

§. 2.

Hvarje Emigrant som sjelf ämnar hålla sig med proviant, bör vid ankomsten till Stockholm medhafva en kontant summa stor **133: 16 à 150 Rdr B:co**, hvaraf med **100 Rdr B:co** bestrides passagerareafgiften, och med resten erlægges inträdesafgiften i Amerika, samt användes till resans vidare fortsättande genom det inre af landet, till den ort der arbetsförtjenst kan erhållas.

§. 3.

Passagerare, som af Rederiet eller Kapten vill taga proviant, bör minst medhafva **200 Rdr B:co** till resans, proviantens samt ofvannämde utgifters bestridande.

§. 4.

Passagerare, som tillika ämnar blifva kolonist, bör medhafva en summa stor **400 Rdr B:co**, för att deraf bestrida, utom hvad i ofvannämde tvenne §§. uppräknas, äfven uppköpet af kreatur och jord. För dem af dessa som sjelfva vilja hålla sig med proviant, och efter framkomsten genom arbete tro sig kunna förtjena medel till uppköp af en jordlott i kolonien, torde denna summa kunna nedsättas till **Rdr 166: 52 sk. B:ko**.

§. 5.

Hvarje Emigrant eger medtaga så många personer han för godt finner, antingen hörande till hans

familj, eller såsom tjenare, men bör han för hvarje af dessa kunna åtaga sig följande förbindelser: a) Ansvara för att hvar och en af dem uppfyller hvad 1 §. af dessa stadgar föreskrifver. b) Erlägga ofvannämnde 100 Rdr B:co passagerare-avgift för hvarje fullvuxen, och hälften för barn under 12 år. c) Ansvara för hvarje persons tillräckliga provianterande under resan, och d) uppvisa sig ega en tillräcklig summa för dessa personers inträdes-avgifter i Amerika, och för deras transporterande till destinationsorten.

§. 6.

Då så väl ofvanstående anordningar, som en blifvande vidlyftig correspondence, kommer att borttaga mycken tid för Föreningens ledamöter, hvilka dessutom komma att få vidkännas ej obetydliga kostnader, för en mängd upplysningars inhemtande; för tryckningen af diverse annonser m. m. och dessa kostnader vidare komma att ökas genom de ytterligare åtgärder Föreningen kan finna nödigt vidtaga, för uppfyllandet af hvarje Emigrants billiga fordringar; har föreningen, till betäckande häraf, ansett lämpligt föreslå en avgift af 2 Rdr B:co såsom inskrifningspenningar för hvar och en som önskar i Föreningen delta, och böra dessa medel, enligt nedanstående adress, till Föreningens sekreterare insändas. Alla vidare avgifter till föreningen, under hvad namn de vara må, äfvensom särskildt postporto m. m. anses

med ofvannämnde summa godtgjorde; och kommer med omgående post svar att lemnas på alla de förfrågningar respekt. korrespondenter framdeles kunna anse nödigt framställa.

§. 7.

De som önska med denna lägenhet till Amerika öfverresa, böra med första derom till föreningen sina bestämda uppgifter insända, hvarvid bör anmälas: a) om de önska att proviant skall dem å fartyget tillhandahållas, samt b) om de vilja som kolonister nedsätta sig.

§. 8.

Hvarje Emigrant bör vara beredd på att kunna infinna sig i Stockholm, sednast de första dagarna af nästkommande Maj månad innevarande år. Genom underrättelse med posten skall dagen för afresan ytterligare, blifva bekantgjord.

§. 9.

Föreningen är öfvertygad att hvarje Emigrant underkastar sig de ordningsreglor, hvilka samtliga passagerarne, efter utkomsten på sjön, anse nödigt antaga, för att så väl åvägbringa trefnad om bord, som göra öfverfarten så angenäm som möjligt.

I följe af hvad här ofvan finnes föreslaget, samt med iakttagande af de föreskrifne vilkoren, emotta-

gas nya medlemmar i Emigrantföreningen tills slutet af nästkommande April månad, hvarefter all inskrifning upphör. De som derföre önska begagna detta tillfälle för att kunna, antingen öfverkomma till Amerika i ett, efter hvad vi våga hoppas, trefligt sällskap och på ett angenämt sätt, eller för att kunna sedan, med underlättnad af inbördes hjälp, i landsmäns sällskap bosätta sig i den nya världen, behagade med första insända till föreningen deras härom fattade beslut, under adress till Föreningens Secreterare, Lieutenanten och Lithografen C. von Schéele i Stockholm, Göthgatan N:o 31.

För att vinna en hastigare öfversigt å de summor hvarje Emigrant bör kunna disponera för att i Föreningen ingå, vilja vi uppgöra en:

Recapitulation.

För Emigrant som önskar blifva kolonist.

Passagerareafgift (hvarje fullvuxen person)	Rdr	100:
Lefnadskostnad under resan (förslagsvis)	„	50:
Resekostnader till det inre af Amerika	„	66:32.
(För hvarje barn under 12 år bör beräknas hälften af denna summa eller omkring		
100 Rdr B:co.)		
Till uppköp af kreatur och jord	„	266:32.

S:ma Rdr B:co 483: 16.

För en familj bestående af t. ex. man med hustru och tvenne barn, blir kostnaden sålunda:

Passagerareafgift	Rdr	300:
Vivre under resan	„	120:
Resekostnader till det inre af landet	„	180:
Uppköp af kreatur och jord	„	266: 32.

S:ma B:co Rdr 866: 32.

Anm. Någon minskning i passagerareafgiften för ett större antal personer af samma familj kan ej ega rum.

Alla dessa kostnader äro beräknade för personer af de bättre lottade klasserna. För Handtverkare och Bönder, hvilka önska dit öfverresa, äfven för att deltaga i den nya kolonien, men som en tid förut, antingen genom arbete åt kolonister, eller åt andra personer i grannskapet, kunna genom en hög dagspenning hopsamla medel till betalande af sin jordlott, blifver således de kontanta utgifterna endast:

Passagerareafgift	Rdr	100:
Resekostnader till det inre landet	„	66: 32.

S:ma B:co Rdr 166: 32.

(Provianten under resan anses här af passagerarne sjelfva medförd, hvarför den ej kan ingå i beräkningen af de kontanta medlen.)

För en emigrant som blott önskar öfverresa:

Passagerareafgift	Rdr	100:
Vivre under resan	„	50:
Resekostnader till det inre landet	„	35:

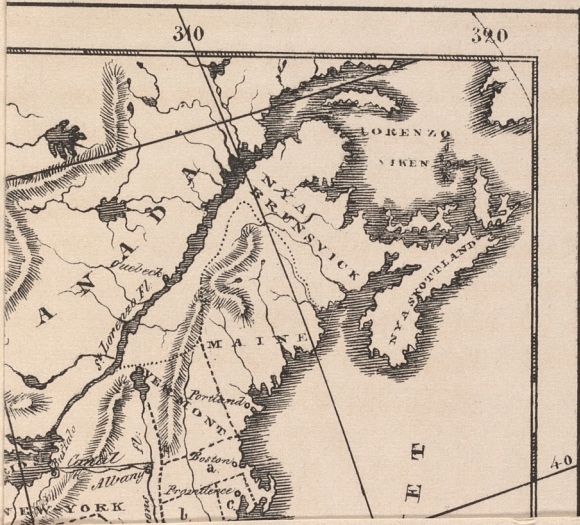
S:ma B:co Rdr 185:

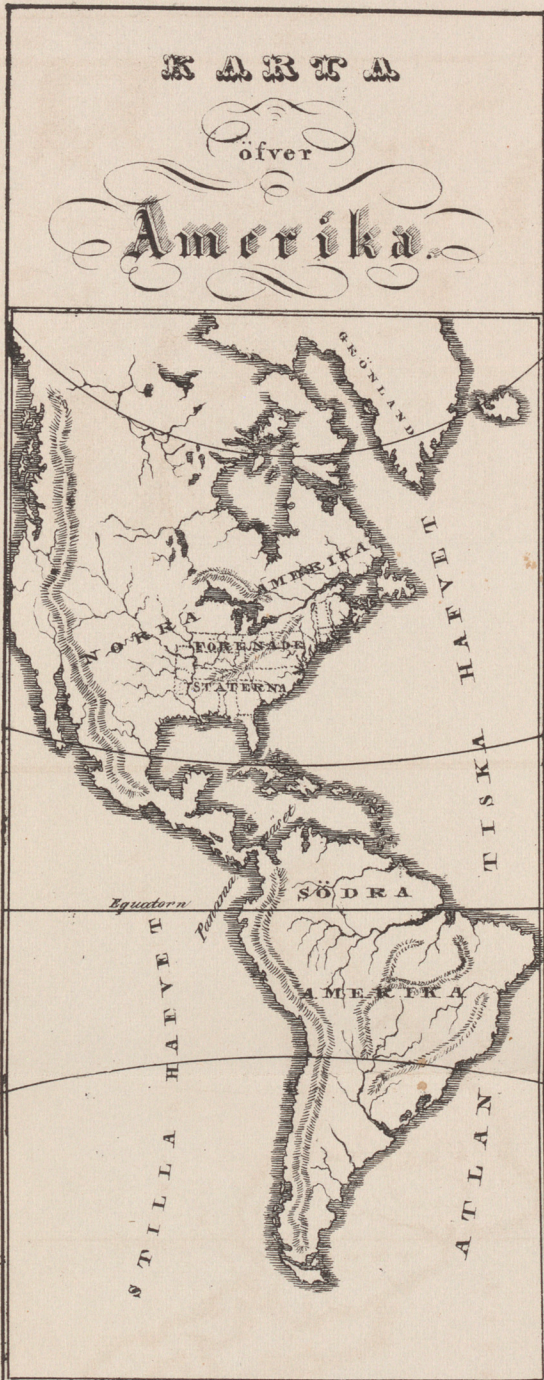
Äfven häruti kan så väl i kostnaden för provianten under resan, som i medlen för transporten till det inre at landet, besparingar göras.

Emigrant-Föreningen får slutligen göra hvar och en, i hvars hand denna lilla bok möjligen kan falla, uppmärksam derpå, att hvad i densamma är anfördt, på intet sätt bör betraktas såsom något öfvertalningsmedel, utan önskar Föreningen tvertom, att hvar och en måtte noga öfverväga sina omständigheter, tillgångar och utsigter för framtiden, innan han fattar sitt beslut. Stockholm i Januari 1841.

Emigrant-Föreningen.

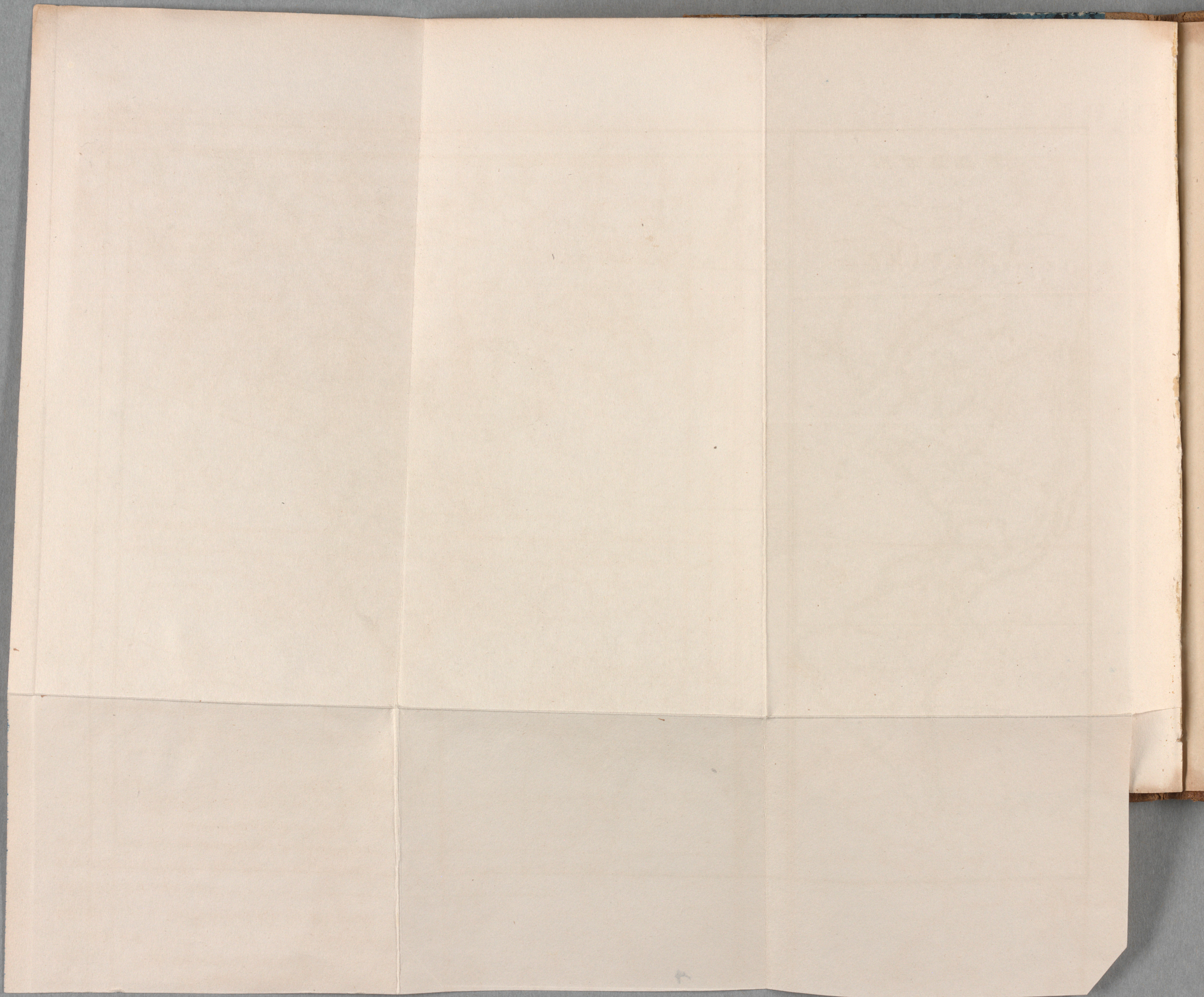

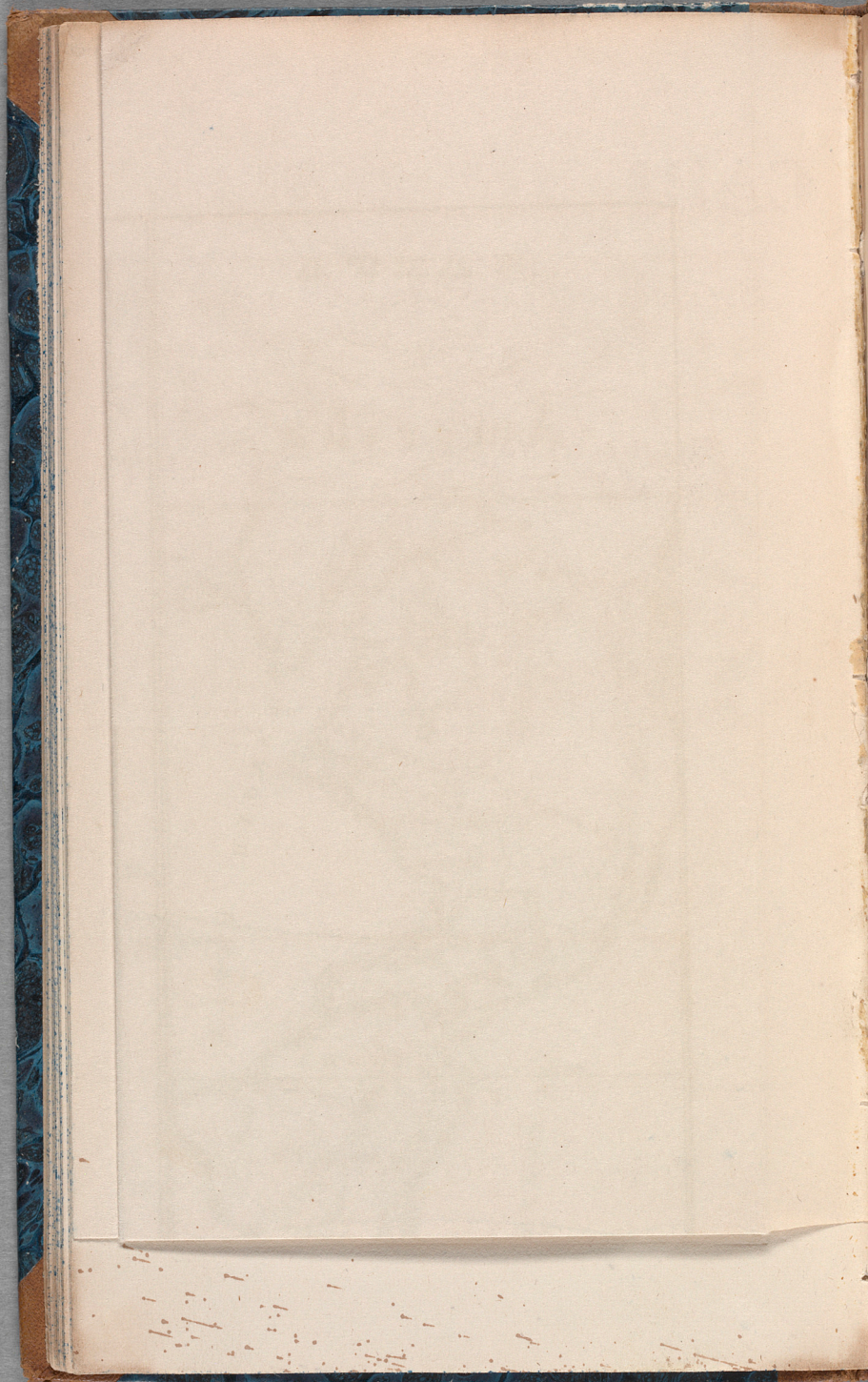

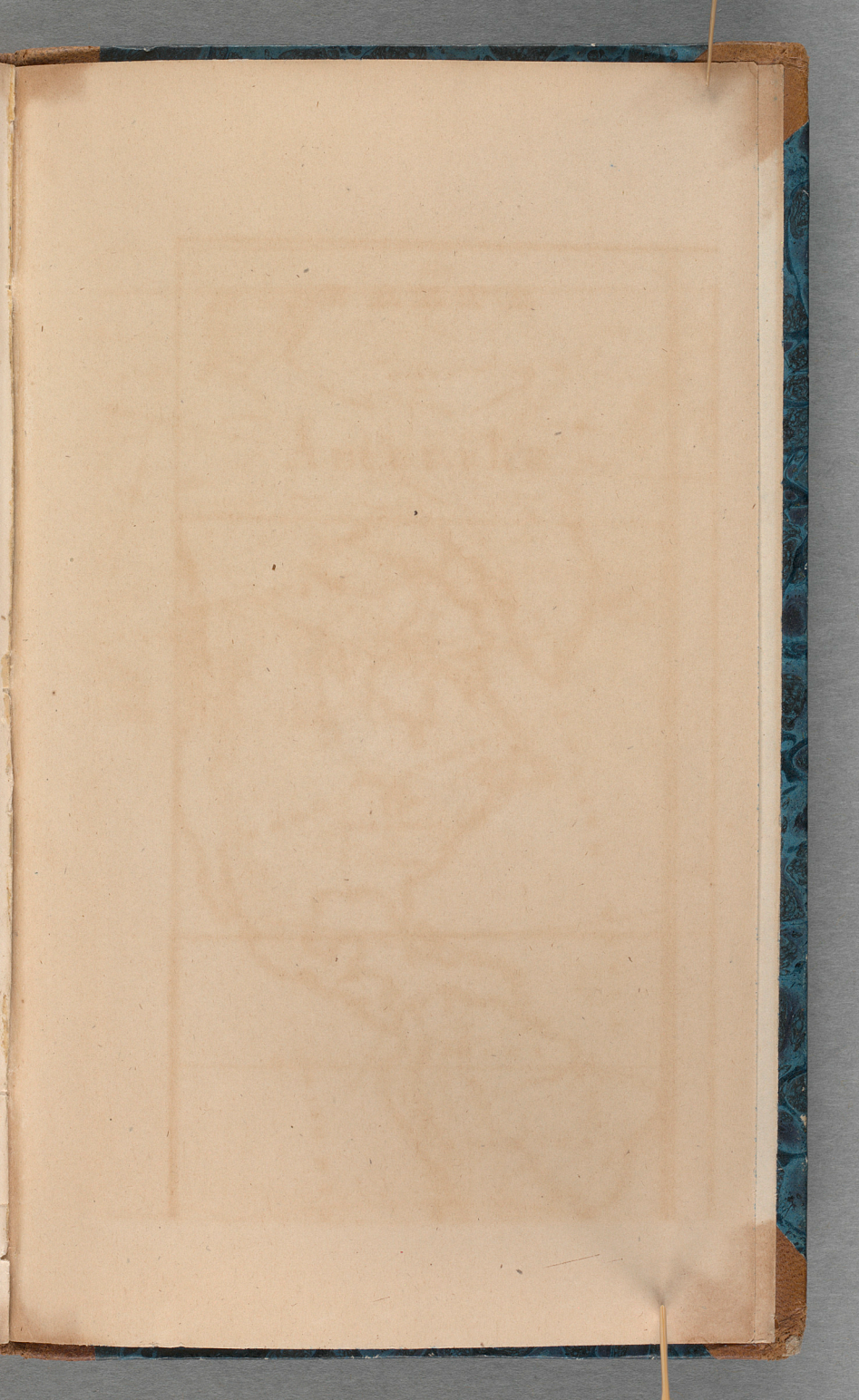

KARTA
öfver
Sörende Staterna
i
NORRA AMERIKA.

- a. MASSACHUSETTS
- b. CONNECTICUT
- c. RHODE ISLAND
- d. NEW JERSEY
- e. DELAWARE
- f. MARYLAND

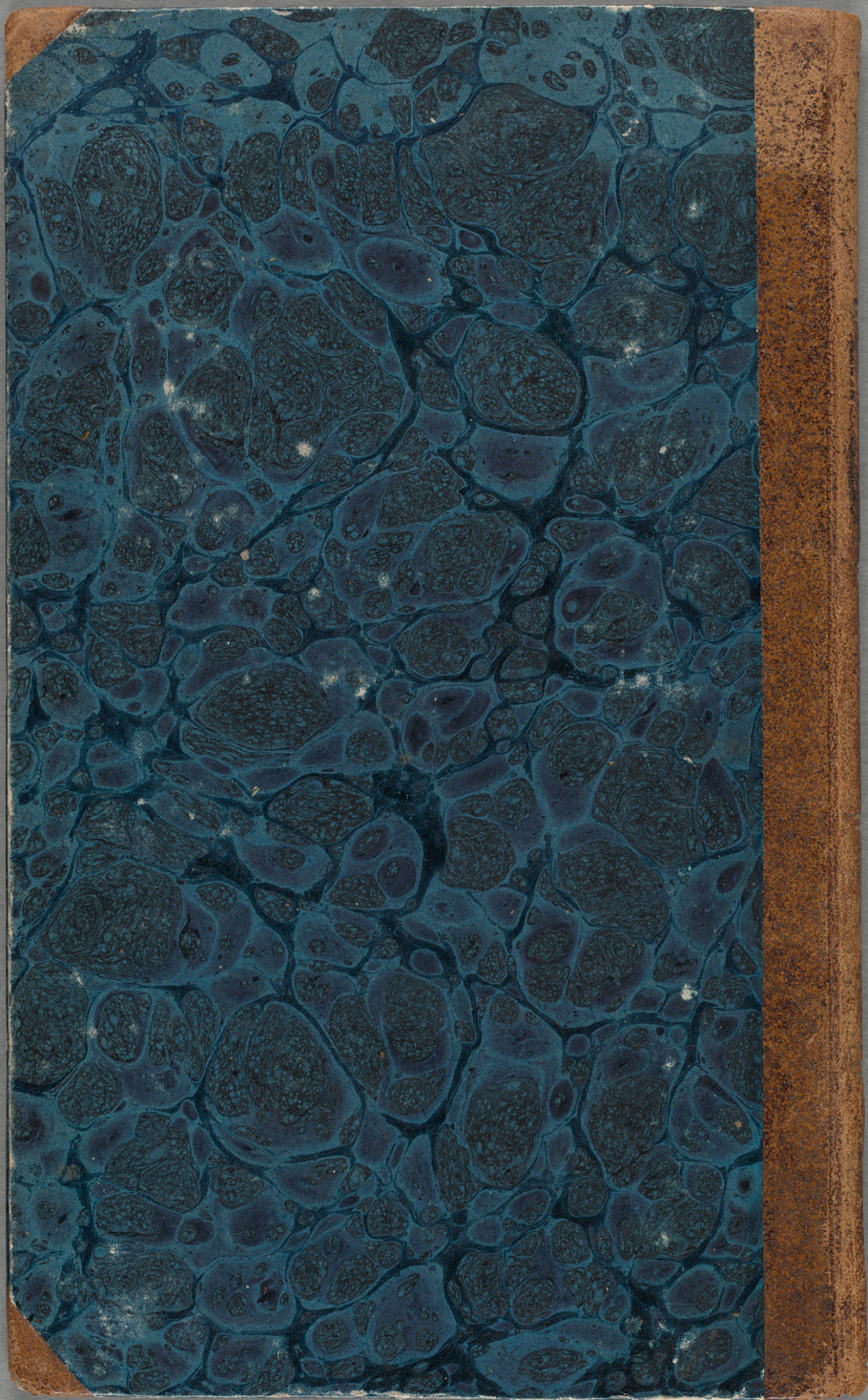

Bland. Ann. H.

III
Königsbrunn Hörsaal.
III
III
III
III

